

Momente și schițe
din actualitatea literară

Colocvii, festivaluri, concursuri, premii

126 de ani
de la moartea
lui Mihai
Eminescu

Colocviile
revistei
reșițene
Reflex

Familia,
revista de la
Oradea, a
împlinit
venerabila
vârsta de 150
de ani

Mircea
Bârsilă,
laureat
al Premiului
revistei
Luceafărul
de dimineață

■ 12 iunie 2015. O după-amiază frumoasă, caldă, însorită, la Piatra Neamț. Biblioteca Județeană „G. T. Kirileanu” își încheia zilele (10 la număr) cu un recital poetic sub genericul *Poezia, voluptuos joc de icoane*, dedicat comemorării a 126 de ani de la moartea lui Mihai Eminescu, în fața instituției, lângă statuia poetului național. Adrian Alui Gheorghe a invitat la microfon pe Ion Mureșan, Ioan Es. Pop, George Vulturescu, Liviu Ioan Stoiciu, Emil Nicolae, Vasile Baghiu, Doina Popa, Dumitru Augustin Doman, Nicolae Sava, Nicolae Boghian, Mihai Merticaru, Dorin Ploscaru, Giuseppe Masavo. Au existat și câteva „acolade muzicale” oferite de elevi și profesori ai Liceului de Arte „Victor Brauner” din Piatra-Neamț.

Apoi, în 13-15 iunie, cei 126 de ani de la moartea lui Eminescu au fost marcați la Botoșani, Ipotești, Suceava, Putna. La Ipotești s-a desfășurat Colocviul Național *Eminescu și contemporanii săi*. Scriitorii invitați au mers la mănăstirea și schitul Vorona din mijlocul pădurii de pe meleagurile Ralucăi Iurașcu, mama poetului, o după-amiază întregă, iar seara, în centrul istoric al Botoșanilor, în fața Bisericii Uspenia (unde a fost botezat poetul național), a avut loc un recital poetic- *Poeți români la Eminescu acasă* - încheiat cu premiera poetului Marian Drăghici. Duminică, 14 iunie, la Memorialul Ipotești i-a fost decernat premiul pentru traducerea și promovarea operei eminesciene scriitorului german Christian Shenk. Tot acolo s-au decernat premiile concursului *Porni luceafărul...*, premiul revistei noastre revenind tânărului poet Iustin Butnariuc. În aceeași seară, un alt recital poetic s-a desfășurat în Cetatea de la Suceava. Zilele Eminescu s-au încheiat cu un pelerinaj la Putna.

■ În perioada 17-20 iunie, la Băile Herculane, pe Valea Cernei, între munții ce s-au bătut cândva în capete, de data asta a fost pace. Acolo au avut loc Colocviile revistei reșițene *Reflex*. Poetul Octavian Doclin a fost amfitrion generos. Scriitorii din spațiul bănățean, dar și din toată țara (Iași, Satu Mare, Pitești), dar și din Serbia vecină au dezbătut teme de actualitate literară, de istorie și chiar de geografie literară (prezență de marcă a fost criticul și istoricul literar Cornel Ungureanu), totul culminând în ultima zi cu un recital poetic susținut de numeroșii invitați. Revista noastră a fost reprezentată de Mircea Bârsilă și Dumitru Augustin Doman.

■ *Familia*, revista de la Oradea, a împlinit venerabila vârstă de 150 de ani. Mare sărbătoare pe Crișul Repede în zilele de 25 și 26 iunie. De mult timp n-au mai fost laolaltă peste 200 de scriitori din toată țara, dar și din Diaspora. Amfitrioni: directorul revistei Ioan Moldovan și redactorul-șef Traian Ștef. Deschiderea festivă s-a făcut la Teatrul de Stat „Regina Maria” unde oficialități, foști redactori, scriitorii din toată țara au transmis mesaje la aniversară. A doua zi a început cu vizitarea unei expoziții - *Familia, seria a V-a* - la Muzeul Iosif Vulcan. Apoi, la Casa de Cultură a Municipiului s-au desfășurat *Colocviul Revista Familia - viața și opera*, lecturi publice, lansări de carte, un concert de jazz. Revista Argeș (în curând împlinind 50 de ani), a oferit venerabilei reviste de la Oradea o diplomă de excelență.

Mircea Bârsilă,
laureat al Premiului revistei
Luceafărul de dimineață

După ce anul acesta, a primit premiul de poezie al revistei *Convorbiri literare* de la Iași și Premiul Opera Omnia la Festivalul „Tudor Arghezi” de la Târgu Jiu și Târgu Cărbunești, poetul Mircea Bârsilă - redactor al revistei noastre - a primit recent și premiul de poezie al revistei *Luceafărul de dimineață*. Dar, să reproducem comunicatul revistei: „În ziua de 1 iulie 2015, la sediul USR, au fost decernate, cu sprijinul Ministerului Culturii, Premiile Revistei și Asociației Culturale *Luceafărul de dimineață* pe anul 2014 următorilor scriitori: Mircea Bârsilă și Viorel Lică (poezie), Radu Voinescu și Ioan Holban (critică literară și eseu), Tudora Șandru-Mehedinți (traduceri), Dinu Grigorescu și Dumitru Ungureanu (critică teatrală și muzicală), Alina Năiu (debut). Juriul a fost format din Dan Cristea (președinte), Horia Gârbea și Răzvan Voncu” (DAD).

Nicolae Oprea - 65

Omul traversează în viață niște etape segmentate din când în când de borne ce marchează niște vârste rotunde și venerabile. Aș zice că de la 50 de ani în sus, toate vârstele sunt venerabile. Criticul, istoricul literar, universitarul Nicolae Oprea împlinește o vârstă rotundă și, cum ziceam, venerabilă: 65 de ani. Ne-am gândit noi să-i alcătuim o secțiune în revista *Argeș*, dar și un volum omagial, pe care le merită din plin. Volumul cuprinde biobibliografie, texte amicale, prietenesc omagiale, interviuri, un album foto, referințe critice, toate scrise și semnate de colegi universitari, de scriitori, critici și istorici literari, doctoranzi de-ai săi, masteranzi și studenți... Pentru un critic și istoric literar cu o activitate de peste patru decenii, firește că volumul este fatalmente incomplet; între cele cuprinse în biobibliografie și cele etalate în continuare există o oarecare discrepanță. Să ne consolăm cu speranța că va fi mai aproape de integralitate peste cinci ani, la marcarea unei alte vârste venerabile: 70 de ani. Un grupaj cu texte omagiale se află în paginile 13,14,19,20. (DAD)

1985, Casa Rebreanu - Valea Mare, Argeș.
N. Oprea e primul din stânga, sus.

DEBUT

CLAUDIA DUMINICĂ - „VIAȚA ȘI MOARTEA ÎN CULORI ȘI SUNETE”, EDITURA SEMNE

Al treilea dintre tinerii de acum 45 de ani, cei acuzați de subminarea regimului socialist, anchetați de Securitate și judecați public („Dosarul Albaștrii”), debutează cu o carte. Primul a fost Ion Toma Ionescu, i-a urmat Nicolae Radu, acum a venit rândul Claudiei Duminică, despre care Toma spune:

„Despre viață și moarte este această carte, regăsită după mulți ani, în viața de după, „ca roua pe fructele căzute în iarbă. Nu e nevoie de mai mult! Aduag doar numele de sărbătoare al poetei și prietenei mele albastre - Claudia Duminică.” (A.S.)

SUPRAFAȚA REALITĂȚII

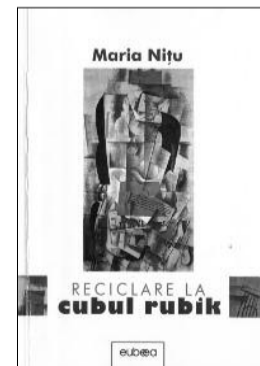
„Nu privi viața în adânc, / sunt stele palide, înnegrite de fum, / schelete de inorogi, gânditoare. / Privește viața printre gene, cu gingășie / Alimentând visul cu imagini comune. / Vântul nu zgârie zborul, / Zăpada nu stăpânește - se reîncarnează / Și, atât în cer precum și pe pământ, / reprezintă o uriașă putere / de renunțare. / Ferește-te, cel mai puternic e spinul - / Înfipt în inimă - putrește totul. / Suprafața realității / E drumul lui Cristos pe ape”

(Claudia Duminică)

Carte nouă

Maria Nițu - Reciclare la cubul Rubik (Eubeea, 2014)

Subintitulată „prozese și alte farafastăcări”, volumul autoarei de la Timișoara cuprinde texte aflate la frontiera dintre proză și poezie în care ideile sunt personajele principale, altfel zis niște eseuri epico-lirice. Se remarcă arta detaliului bine stăpânită și plăcerea de a povesti, cum să zic, de a povesti livresc și polemic, cu numeroase speculații. Iată cum începe textul *Melancolia Capricornului*: „Într-o criză de Soledad, am vrut să scriu despre melancolie, și m-am simțit ca la lecțiile de compunere din școală, când nu știam de unde să încep și ce să spun mai întâi. Să scriu un eseu, ar

fi ceva paralel ori parcă străin, e prea aproape de mine melancolia, ca s-o tricotez rece și didactic. Eu și ea suntem într-o intimitate care sigur mi-ar gătui ca un șarpe intenția obiectivității distanțate...” Unele texte sunt adevărate proze postmoderne, cum e *www la margine de drum. ro.*, cu un personaj insolit, Ferencz-baci. O carte de actualitate, în fond, care se citește cu plăcere. (DAD)

Nu e bine nici când statul dă bani să fie promovată cultura prin audiovizual

Am făcut ochii mari, citind în iunie 2015 un titlu: „Televiziunile și posturile radio primesc 15 milioane de euro de la Guvern pentru emisiuni culturale”. Mare minune. Pe scurt, spune comunicatul: *Guvernul a aprobat, printr-o OUG, „unele măsuri pentru susținerea operatorilor economici din domeniul audiovizual care produc și difuzează emisiuni cu specific de informare, educare și cultural de interes public”*. Mai exact: *„Guvernul a decis că operatorii economici din domeniul audiovizual pot beneficia de finanțare în baza unei scheme de ajutor de stat al cărui buget va fi în suma de 67,5 milioane de lei, respectiv echivalentul a 15 milioane de euro, cu posibilitatea suplimentării acestuia. Perioada de valabilitate a schemei de ajutor de stat este 1 iulie 2015 - 31 decembrie 2016, însă va putea fi prelungită. Schema de ajutor de stat se va elabora în conformitate cu legislația europeană în materie de ajutor de stat și va fi aprobată prin Hotărâre de Guvern, act normativ care va stabili criteriile de eligibilitate a beneficiarilor, numărul estimativ al acestora, categoriile de cheltuieli eligibile, precum și procedura de acordare și monitorizare”*. Am reținut: *Schema de ajutor de stat se va elabora în conformitate cu legislația europeană. Reacția imediată? „Un membru CNA vorbește de ticăloșie” — ordonanța de urgență a fost contestată de un membru „portocaliu” din CNA, Valentin Jucan, îl citez: Constat că Ordonanța promovată de Executiv nu are nicio legătură cu apelul public pe care l-am formulat în data de 14 aprilie a.c., prin care propuneam instituirea unui Fond audiovizual al cărui unic scop era susținerea proiectelor editoriale educativ-culturale, în niciun caz susținerea generală a unor posturi de televiziune prin mecanisme care pot asigura clientelismul politic... Se adoptă o măsură mai mult decât îndoielnică, care demonstrează un singur lucru: primul-ministru Victor Ponta s-a folosit de propunerea mea, transformând o măsură care sprijină exclusiv apariția emisiunilor educativ-culturale în, cel mai probabil, mecanism de susținere financiară a posturilor de televiziune fidele actualului Guvern. Mai mult: Centrul pentru Jurnalism Independent, Active Watch și Convenția Organizațiilor de Media resping*

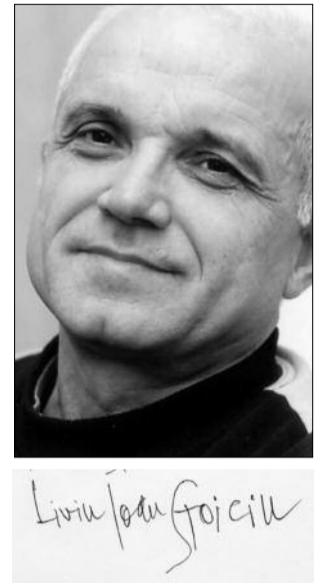
ideea ajutorului de stat pentru televiziuni în campania electorală și solicită Guvernului să retragă Ordonanța de Urgență privind instituirea acestui tip de sprijin financiar pentru operatorii economici din audiovizual, considerând „inoportună instituirea unei scheme de ajutor de stat pentru televiziuni, în perioada 2015-2016”, deoarece are „un uriaș potențial anticoncurențial”, în condițiile în care „instituirea unor astfel de măsuri în plin sezon electoral (a doua jumătate a anului 2015 și anul 2016) ridică majore semne de întrebare în ceea ce privește intențiile Guvernului și erodează de la bun început credibilitatea televiziunilor care vor primi astfel de ajutoare”. Subvenționarea și promovarea culturii decredibilizează audiovizualul!

Gândirea politicianistă, inclusiv în rândul muritorilor de rând din audiovizual, omoară cultura. Frica de deturnare a banilor acordați de stat pentru promovarea culturii prin audiovizual (singurul cu impact public) naște monștri. Îmi vine în minte câștigul extraordinar avut de Uniunea Scriitorilor din momentul în care s-a promulgat legea finanțării revistelor de cultură reprezentative cu bani de la stat, acum, în iunie 2015 — dacă s-ar fi pus problema intrării în campanie electorală sau a îmbogățirii „mogulilor” care conduc revistele de cultură sauUSR și a fidelizării revistelor față de actuala putere politică, cum se întâmplă cu contestarea ajutorului de stat pentru promovarea culturii în audiovizual, această lege a finanțării cu bani de la stat a revistelor reprezentative de cultură ar fi fost îngropată (s-a contestat această lege pentru discriminare acum șase luni, dar s-a reușit aplanarea ei). Nu mai pun la socoteală eroarea făcută deUSR imediat după Revoluție, când a cerut să iasă de sub protecția statului (USR avea subcapitol prevăzut în Bugetul României, până la Revoluție, alături de Academie; natural, Academia n-a cerut să fie scoasă după Revoluție din Bugetul României, și n-are nici o problemă cu supraviețuirea financiară), tot de teama subordonăriiUSR de către puternicii zilei, postcomuniști, mereu schimbați, de hachițele lor, de care ar fi depins. Hachițe de partid. AziUSR ar fi pe cai mari dacă ar fi reintrodusă cu subcapitol în Bugetul României (România care are

obligații față de creatorii ei originali, scriitori, în stare să-i perpetueze identitatea prin scris), asemenea Academiei, înțelegând, în timp, că partidele aflate la putere n-au nici un amestec în viața noastră literară, public, nici la nivel de conducere aUSR (că fiecare scriitor are simpatiile lui politice, e treaba lui). Din păcate, nu trăim vremuri care să încurajeze creația și cultura de valoare, originală, profesionistă. Nesperata inițiativă a Guvernului actual de a promova cultura adevărată prin audiovizual, alocând 15 milioane de euro (enorm, Ministerul Culturii nu poate fi decât fericit că a găsit o nouă sponsorizare de la stat pentru cultura adevărată) e pusă sub semnul provizoratului politic. E inadmisibil că prejudecata legată de politizare, clientelism și corupție omoară sponsorizările de stat (și nu numai pe cele de stat; lipsa unei legi viabile a sponsorizării prin inițiativă particulară, mereu subminată de Ministerul Finanțelor, care se teme că pierde bani-grămadă la bugetul de stat prin acordarea unor facilități acestor sponsori privați ai culturii, a lăsat cultura vie în mizerie; uniunile de creație trăiesc financiar de azi pe mâine).

Pe de altă parte, nu pot să nu-mi scot pălăria în fața autorităților locale „de stat” (consilii județene și primării) care susțin manifestări literare de soi în provincie — în iunie 2015 am fost invitat (și le mulțumesc organizatorilor pentru bunăvoința și prietenia arătată): la Alba Iulia, la Colocviul romanului românesc (organizatorUSR, prin Aurel Pantea, președintele FilialeiUSR Alba-Hunedoara; la care s-au acordat două premii pentru „Cel mai valoros roman” — Nora Luga și cel ce scrie aceste rânduri; premii sponsorizate de un medic dentist, N. Danciu), apoi la Piatra Neamț, la recitalul „Poezia, voluptuos joc de icoane” (organizator Adrian Alui Gheorghe), apoi la Zilele Eminescu la Botoșani (organizator Gellu Dorian) și Suceava și Putna (organizator, Carmen Steiciuc). După ce am participat la Festivalul Internațional Serile de literatură ale revistei *Antares* (organizat de Corneliu Antoniu), la Galați-Brăila-Isaccea și Sulina, și la Salonul de Carte *Axis Libri*, la Galați...

19 iunie 2015. BV

Liviu Ioan Stoiciu

Gândirea politicianistă, inclusiv în rândul muritorilor de rând din audiovizual, omoară cultura. Frica de deturnare a banilor acordați de stat pentru promovarea culturii prin audiovizual (singurul cu impact public) naște monștri.

Concursul național de proză scurtă „RADU ROSETTI”, ediția a XVII-a 2015

Concursul (organizat de Primăria Municipiului Onești și Biblioteca Municipală *Radu Rosetti*) este pe trei grupe de vârstă:

- 10-15 ani
- 16-20 de ani
- 21-35 de ani.

Condiții de participare:

1-2 lucrări care să nu depășească 10 p. A4 (text dactilografiat / tehnoredactat) și care să nu fi fost premiate la alte ediții ale concursului nostru

Textul va fi tehnoredactat în programul Microsoft Word și salvat în format *.doc* (nu *.docx*), cu font *Times New Roman*, mărime 12, spațiere 1 rând, cu diacritice, cu respectarea ortografiei, marginile paginii setate la 2 cm, aliniere *justify*.

Modalitatea de trimitere sau depunere a lucrărilor:

Lucrările se vor trimite într-un plic format A4, care va conține:

* lucrarea, la începutul căreia nu se menționează numele autorului, ci doar *titlul, categoria de vârstă și un motto*;

* un plic mic, închis, pe care se va specifica motto-ul lucrării și care va conține datele de identificare și contact ale autorului: numele și prenumele, data nașterii, adresa completă, numărul de telefon, ocupația și adresa de email.

În paralel, lucrarea în format electronic, având specificate același motto și categoria de vârstă, va fi expediată pe adresa: *bibli_on@yahoo.com* ca atașament tehnoredactat. Mesajul va avea ca subiect „pentru concursul de proză *Radu Rosetti*”. Organizatorii garantează anonimatul expeditorului.

Participă tineri care nu au debutat editorial în proză și nu sunt membri ai Uniunii Scriitorilor.

Lucrările (schite și povestiri) vor fi expediate pe adresa:

Biblioteca Municipală „Radu Rosetti”

Bulevardul Oituz nr. 13 A, Cod poștal 601077, Onești, Jud. Bacău

Data limită de primire a lucrărilor: 1 octombrie 2015.

Premierea va avea loc în data de 29 octombrie 2015. Pentru laureații concursului cu domiciliul în alte localități, premiile vor fi expediate prin poștă.

Relații la telefon: 0234/324099, tel./fax 0234/312202.

OBSERVAȚII:

Versurile, fragmentele de teatru sau eseurile filozofice, istorice, lingvistice etc. nu vor intra în concurs.

Lucrările scrise de mână, precum și cele care nu respectă prezentul regulament nu vor fi luate în considerare.

Poveste tăcută

În vitrină paharele (s)clipească din ochii lor fistichii.

Și micuțul Àmor strânge la pieptul lui de porțelan,
ca pe-o iubită, un imens violoncel. Tu ești pe-aici:

o simt, o știu, în van te-ascunzi, în chip și fel,

printre obiecte, în jocul lor nocturn. Și liniștea-n

zadar te îmbracă, puțin câte puțin, țiuitor.

Ne vom afla ca într-un vis, ca într-un *nor lunecător*. Vom degusta un vin adus din

pivnița
ce tace sub pecetea tainei ca sub, de ani bătrână,

o carapace. Un scaun, cu spetează de secolii sculptată,

începe și el, acum, o poveste tăcută, cu ițe și ițe ce nu

se mai desfac nici până-n zori, când totul și toate dispar,

ca într-un vis, ca într-un film (fără sonor): puncte mici-mici,

luminoase, călătorind, pe fața unei ape, până ce pier

adânc, sub pleoape, și parcă nici nu știi că vii au fost

odată. De mult, ca niciodată.

Astăzi cerul e parcă mai jos.

E clar că mă privești dintr-un nor alb și pufos. Te văd și eu, binișor,

cum îmi faci, de-acolo de sus,

semne cu mâna. Ai chiar pe chip

un surâs de demult, misterios.

Poate chiar tu ești zâna dintr-o poveste,

care-mi plăcea, peste măsură, copil,

s-o ascult. Și plângeam, zău, necurmat

de mult, când zâna murea și mă bucuram

iar, fără măsură, când măruț otrăvit

îi țâșnea din gură. Și, atunci, cei 7 pitici, cu ochii în lacrimi și cu sughițuri mici, dintr-odată jubilau, și cântau, și dansau, care de care mai fericit, căci, iară, zâna lor era frumoasă și vie, chiar acum și aici, laolaltă cu noi toți, într-o seară de basm, copii mici și pitici și părinți și bunici.

Cântec uitat

Am să te bat odat' și-odat'
am să te bat ca niciodat'
cu flori de tei și iasomie
și-am să te fac mereu să-ți fie
după atâtea biciuiri feline
un dor nebun de tine
și de mine. Și-am să te uit departe
ca pe o floare într-o carte
acolo la un zid pedepsitor
doar tu cu tine singură să fii
și-n piept cu dorul-dor pelin
cărare-n veci de-ntors să nu mai știi
Amin!

Generație

Unii deja au plecat, prieteni la toartă, pe viață

și moarte, frați de cruce (au sorbit împreună,

până la fundul potirului din sângele poeziei).

Alții s-au risipit, care încotro, în lumea globală.

Unii s-au cocoțat în sfere înalte, au ajuns vipuri

cu semnături grele, decizionale. Vreo doi-trei,

cu chipuri brăzdate, atemporale, mai întră, aproape

moșnegi, în câte-o crâșmă de periferie. Mai aprind,

la câte-un parastas prăfuit, o biată lumânare, apoi,

la praznicul de pomană, mai dau cu pumnul în masă,

mai sparg pahare. Câte-un bodiguard, cu ceață de bivol,

cu capul ras, îi aruncă în stradă, cu pumni în stomac,

cu șuturi în cur, ca pe niște boschetari ordinari,

ca pe niște jalnice animale.

Flori

Zi de zi trec – dintr-un elan obscur – prin piața de flori.

Mă opresc clipe în șir. Nările mele adulmecă de fiecare

dată cu aceeași voluptate confuză, cu aceeași lăcomie tulbure,

epicureică. Aș vrea să mă înalț, deodată cu mireasm lor rece,

la cer. Să traversez orașul, să plutesc peste clădiri, peste

acoperișuri, peste Parcul Copiilor, peste oamenii tot mai mici

viermuind pe trotuare, peste firul de argint al Begheului

tremurând incert în soare, peste turnul orbitor al Catedralei.

Dar mă trezesc, concomitent cu primii pași, că tocmai străbat

același muzeu friguros al petalelor, că strivesc, ici-colo,

tija risipită a unei corole, că mă strecur printre șiruri lungi

de coroane mortuare. În spatele lor, aceeași fetișcană cu zâmbetul

înghețat mă întrebă mecanic cum să încrusteze numele mortului:

cu litere de aur sau de argint? Cu litere drepte ori înclinate?

Din partea cui să scrie: *Cele mai sincere condoleanțe!*

și *Nu te vom uita nicodată!?*

... Și-am să te uit departe

ca pe o floare într-o carte

acolo la un zid pedepsitor

doar tu cu tine singură să fii

și-n piept cu dorul-dor pelin

cărare-n veci de-ntors să nu mai știi

Amin!

Magda Grigore

În numele poemului (binecuvântate fiți voi, răni)

Binecuvântate fiți voi, răni vii ale mele - mâhniri și dureri, melancolii și amărăciuni,

binecuvântată să fii umilință,

tihna ta se răsuțește în cuget

încercând să mă nască din nou.

Ceasurile voastre îmi picură-n urechi

otrăvuri dulci, ambrozie, mirodenii

ascuțind și grăbind urcușul sângelui.

Binecuvântate fiți ierburi-sălbăticiuni

și oameni-sălbăticiuni

care suflați spre mine ierni ascuțite

desenând îngeri cu trup de trestie

pe marmura cărnii mele.

Binecuvântată fii lume în prăbușire,

mierea ta întunecată putrezește încet,

lumina ta are culoarea frunzișului

prin care ochii mei pâlpaie ca liliicii, azi,

fără să vadă nimic.

Binecuvântat fii trecut stelar și tu, viitor cernit,

unul năruit și celălalt râvnit

sub dangătul timpului, cu ușa întredeschisă,

care cântă iertarea.

Binecuvântate fiți voi, tăceri

prelinse în cearcănul firii,

voi, fragede înfrângeri, răni ale mele

care încercați să mă nașteți din nou.

poesis

Petruț Pârvescu

(h)ora ceasului

undeva
pe valea vezii la deal noi am auzit și văzut timpul

numai popa
ioan dacălu' ceaslov și moș pătru
aveau un ceas adevărat îl purtau cu fală

agățat
la haină
cu zale lungi argintii
coborât mai jos de piept într-un buzunar

cocoșii
și rata de patru
dădeau deșteptarea în sat

pe vale
sub coastă cu vitele la păscut
moș pătru ni-l punea uneori la ureche
tic-tac
tic-tac
ascultam pe rând timpul

dar să-l vedem
să-l pipăim
să punem mâna (cum s-ar zice)
asta s-a petrecut ceva mai târziu
într-o zi de vară frumoasă spre amiază
când ne-a desenat pe gârla vezii în nisip cercu'

mare rotund
cât o roată de căruță
cu bâta lu' moș pătru în centru
înfiptă ca o spiță vertical
să cadă umbra luminii grea moale pe margine
să nască de jur împrejur
de la răsărit la apus
h(ora)

tic-tac
tic-tac
râul curgea murmurând printre pietre
sălcii arini și plopi albi coroniță
deasupra zeci de prigorii ardeau
maluri înalte!

Din vol., în pregătire,
„Păcala Făgețelului”

Cineva

Cineva se-ndepărtează se-așează de-a dreptul pe trepte
din buzunar îi iese o gazetă abia își mișcă picioarele
abia își mișcă brațele se dezmoștește
sub acest Soare înalt cenușiu
sub acest Soare apatic pătat de țintari
ca fațada hotelului.

Meditații

Un punct avar ce-ndeasă-ntr-însul sfera.

Un punct pe care-l strigi pe nume
un punct cu care te tutuiești
un punct cu care schimbi opinii.

Un punct voluptuos spectaculos făcînd *strip-tease*.

Un punct alergînd pe stradă grăbit să-ncheie textul.

Un punct explicat temeinic pe puncte.

Analogii

Ca o fanfară-n țeasta unui taur

ca un grîu devorînd constelații

ca flăcări de miere pe rugul unui prieten puternic

ca nume rătăcite ca fluturi răciți.

Magie

Cu cîțiva prieteni așezat la masă
într-o blajină înserare (cerul de culoarea plămînlui)
am văzut un măr – un măr de toată frumusețea –
rostogolindu-se
cătore oglindă intrînd într-însa și venind înapoi
venind către noi ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat
și reîntorcîndu-se pentru a dispărea din real
pentru a fi două-trei secunde numai imagine
apoi orbînd oglinda din nou spre-a fi doar real
inabordabil rînd pe rînd
ca-ntr-o mare pasiune (pasiunea de-a exista
comună tuturor regnurilor)

nu ne-am mirat prea mult
dar ne-am ferit în acea seară a mai mînca mere.

Inima

E august. Urcat pe cataligele luminii
mergi pe străzi lăturalnice pe dig
pe lîngă iaz prin bălării
împleticindu-te în cărămizi în sîrme
în uraganul de șoapte
al cîmpului. De-aici începe inima
se umple de căldură cum gîtlejul de aer
și nu e decît o parcelă de nisip mai fierbinte
cu urme de var un lemn părăsit
Dumnezeu știe de cine
cu scoabe ce-au început să ruginească.

Te-ai oprit s-o măsoari o clipă.

Și nu ne jucăm

Și nu ne jucăm de-a norocul Doamne ferește
nu punem ruleta să se rotească
între norii crispați din fum de havană
nu-ntindem cărțile de joc sub automobilele iuți
ale vîntului stradal

nu aruncăm niciodată zarurile
în abisul fără fund al întîmplărilor zilnice
nu ne jucăm de-a norocul care ne spulberă
ființa ca orice schimbare.

Portret II

Părea o intrusă un document sfidător
un apocrif uman

cu părul în dezordine în mici puhoai
ostenite
și mîinile oarecum sfoase de parc-ar atinge
vocabularul inteligența

și gambele de-o uimită gravitate

peste coapsele masive ochii
fierbinți uriași

un mic zvîcnet al poșetei din piele de purice.

E greu

E greu să compui un volum de versuri

e ca și cum ai invita la dans grădina publică
fragedă și carnală suav-greoaie
foșnind din fustele-i de stambă vegetală
atît de ispititoare-n grația ei
de fată de țară ce urcă o scară
profilată pe-un cer cu aspru miros de fin

e ca și cum ai invita-o la sunetul unei muzici
dintr-un tablou flamand
spre a-i vorbi la ureche despre copilăria ta parvenită.

Gîndurile

Direcția gîndurilor care nu duc nicăieri
care se rotesc se evită se-mplesc și nici măcar atît
limpezi și joase ușoare și-nduioșător de groase

cum sunete de contrabas.

La începutul secolului

Să urmărești cu-atenție ferestrele marii clădiri marțiale
din cînd în cînd se deschide cîte una din ele
și cade-o țigară aprinsă un fruct stricat o hîrtie mototolită
cade un om cu sufletul în afară dar încă strîns lipit de trup
cum o cămașă.

Baladă

Pe șesul adormit înainte de vreme
care a și-nceput să viseze
micile păsări adună bucațile umbrelor lor sfericecate de ulii

fetele tinere zvăpăiate
brusc devenind visătoare
își adună din iarbă inelele umede

iar seniorul sosește cu dirijabilul
barba-i roșcată tunsă proaspăt spălată
se usucă precum un nor
în bătaia vîntului îndatoritor
care-și înclină fœhnul cu mare atenție
ca-ntr-o frizerie de categoria întîi

fetele îl urmăresc cu priviri dilatate
cum intră-n pădurea rărită
salutat de agentul silvic
și-ncepe vînătoarea ușor plictisit

cu-o aureolă piezișă în jurul tricornului
din fum de țigară Kent
o goarnă de aur brodată pe haina lui
începe să sune

sălbăticiunile iubirii s-adune
ta-ta-taaa ta-ta-taaa.

Fotografia

Nu mișcă nimeni nimic în această fotografie
atît de minuțios executată
nici un gest (toate înscrise sub piele)
nici un zîmbet nici o clipire măcar

doar o singură tresărire uitată
din neglijență chiar la mijloc
un dumicat încă viu
în esofagul înțepenit de jenă.

Clasicism

Treci prin verdeța verii ca printr-o apă clară
spre-a zugrăvi pe unda ei albastrul tău ochi funerar
(galben ar fi trebuit să fie frunzișul și ochiul negru
căci vechii greci nu foloseau în picturile lor
nici albastrul nici verdele).

E greu să compui un volum de versuri

e ca și cum ai invita la dans grădina publică

fragedă și carnală suav-greoaie

foșnind din fustele-i de stambă vegetală

atît de ispititoare-n grația ei

de fată de țară ce urcă o scară

profilată pe-un cer cu aspru miros de fin

(re) Așteptându-l pe Godot

În grădină personajele glisează
Într-o eroare logică
Pe pietre, printre esențe, aparente,
Marionete, iluzii, deziluzii.
Așteptându-l pe Godot...

Cel ascuns după paravan
Amestecă florile cu esențele
Marionetele cu adevărurile
Și frunzele de pe cărare,
După care pleacă dansând frandola
să vândă gogoși în Piața Mare.
A uitat de Godot...

O să angajez un bufon,
Cum se întâmpla la casele mari.
Așa m-a sfătuit Godot....

Și pentru că Estragon și-a abandonat
Ghetele la marginea drumului,
La căderea nopții
O să plec desculță prin pădure
Și o să adorm în brațele copacului...
Jos mișună tâlhari.

Eu am întâlnire cu Godot.

Celor de sub copac
Godot nu le va mai apărea nici în vis...

Nucii de la Râșnov

În livada de nucii
Mă scâldam sub razele lunii,
Spălată de rele.

Au îmbătrânit nucii de la Râșnov,
Odată cu mama, cu tata,
Cu bunicii...

Frunzele pleacă cu amintirile mele,
Pe fiecare am scris un poem.
Frunzele se apleacă,
Cu buze uscate.
Cuvintele se apleacă
Nevindecate de mine.
Timpul se rupe tremurând.
O să ne învelim cu ploi.

Al idealurilor și iubirilor mele
Sentimente, prăpăstii,
Citadele, abisuri, corole
Și din nou cerul.

În această inflație barocă,
Măștile au intrat
Și în lumea mea...
Am deschis simplu poarta,
Și le-am pofțit
Fără să le mai cer acte,
Diplome, CV-uri....

Dar aurul a început să curgă
Perlele, mărgelile, paietele,
De pe precarele măști venețiene.
Panglicile s-au desfacut
Iar penele și-au zborul...
Palimpsest

Poveștile iubirilor tale rămân săpate
În malurile fiecărei mări,
Nu se vor pierde.
Rămân scrijelite
Precum straturile unui palimpsest.
Seara, când se face liniște
Le auzi !

La concurs de idei

De joi nu mai cumpăr iluzii.
Le vând pe ale altora.
Pentru că eroii farselor
făuresc într-o clipă
decoruri murmurate, sau furate.
Inventează trepte,
șesături subterane, încălcite,
lumi rostogolite,
Aruncând în același dans ludic
respirații false,
iluzii țipătoare,
câlcând peste brândușele de primăvară.
Mai-mai să-mi rupă magica pânză
Ce singură s-a țesut
Între degetele statuii din parc.

De atunci copacii mei au devenit
albi, apoi verzi și roșii
albaștri, galbeni sau infraroșii
în funcție de starea mea.
Săgețile arcului redundant
vor cădea în lac
și nu le va mai găsi nimeni .
Pentru că o să decupez scenografia
și o să reinventez regia
spațiului.
Pentru că eu iubesc culorile adevărate
așa cum numai natura știe să le inventeze
și să le picteze.

Dar nu în sufletul oricui.

Drumul dintre nori

Eu am crescut odată
cu ciutele, cu florile de colț...
Stelele mele n-au cazut în mare,
Îmi arată și astăzi calea.

Seara, copacii stau la sfat
Îi aud murmurând
Când tace vântul.
La asfințit, umbrele copacilor
Se alungesc încet, pe raccourci-uri de ele
știute,
Să atingă zidul de piatră.
Nu pot să calc peste ele,
Le înconjur cu privirea.

Mâinile mele îndrăgostite
Dezmiardă norul cu margini de zăpadă.
Noaptea voi ninge peste tine,
Peste fruntea ta
Și pașii te vor aduce la mine, în pădure.

Pe sub cetini, printre stânci
Dansează hădul Pan,
Cel cu alai ales..

Mai alerg și acum
Printre nori, printre erori.
Dar mă opresc mereu pe cea mai înaltă
culme, cu ciutele....

Personaje

Aseară, pe scena de scândură
Două personaje jucau o nouă piesă.
Înțeleptul și Neadaptatul
Lucidul și Ludicul,
Îndrăgostitul și Fățarnicul,
Rebelul prezentat cu nume alegoric,
Fantomă de la Operă,
Himera apei
Cumințenia pământului,
Norocosul și Ghinionistul,
Prețiosul și neadaptatul.

Trase din arcul de argint
Cuvintele se roteau amețite
Atrase de lumina reflectoarelor.
Unele au adormit pe orizontală
Celelate vegheau pe verticală.

În unghiul drept
Dintre paralele și meridiene
Dimineață am găsit poezie

Șeherezada

În fiecare seară ți-am spus câte-o poveste.
Și sufletul tău gol s-a înmiresmat de
lumină.

Te-am purtat spre nemărginirile lumii
Și ale spiritului.
Și sufletul tău a prins culoarea cerului.

Am alunecat pe flăcări
În cioburi de nopți ascuțite de lună.

Ti-am adus în palme vinul
Strugurilor nestorși
Pentru suspinul neștiut.

Îți rătăcește umbra mai jos de cer
Printre pietre de râu...

Orașul meu

Visez mereu un oraș fantomă
Cu case înalte și străzi înguste
Cu porțile ferecate zi și noapte....
Atît de înguste,
Încît e de ajuns să deschizi o fereastră
Și să-i oferi o cafea vecinului
Peste lumi.

Păpuși de porțelan dansează
Pe străzile înguste,
Se așează în vitrinele deschise
Și citesc Boccaccio.

Paiate rîd pe străzi,
În clădiri aulice
Și ajung în turnul celor uitați.

M-am îndrăgostit de treptele săpate în
stîncă
De pietrele din caldarîm.
Le-am străbătut până au devenit
transparente

Ziua caut grădinile secrete,
Seara plutesc în gîndul meu
Spre alt oraș din alt vis,
Cu amfiteatru și porticuli,
Cu piețe publice și statui.
Ca seara să adorm pe treptele de marmură
Ale aceleiași catedrale.

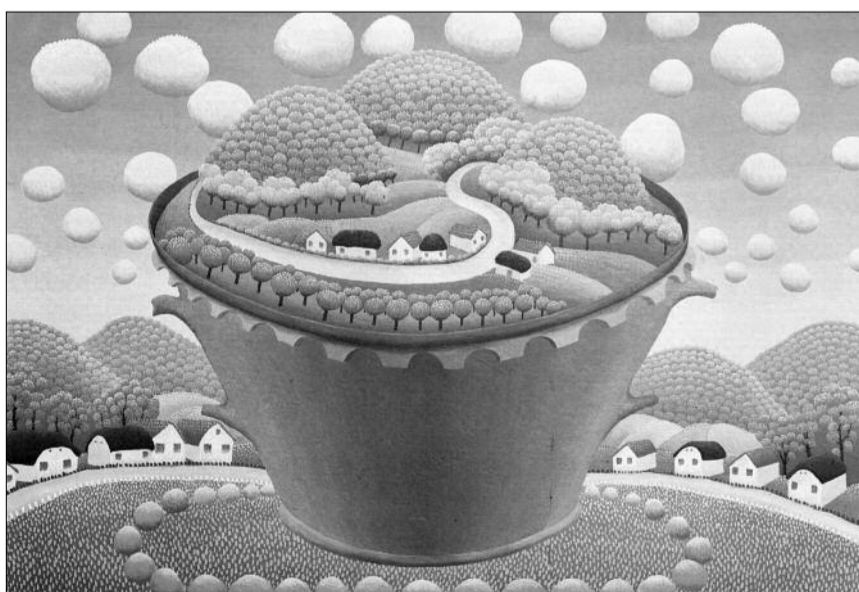
Trase din arcul de argint

Cuvintele se roteau amețite

Atrase de lumina reflectoarelor.

Unele au adormit pe orizontală

Celelate vegheau pe verticală.

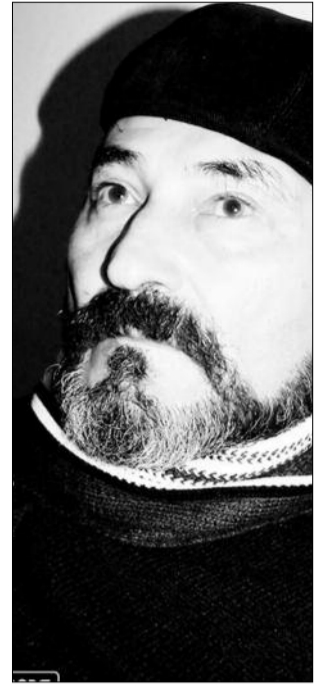

Inflație barocă

Într-o inflație barocă
De presupuse sentimente,
De pretenții și orgolii nejustificate
De interese și personaje caragialești
Unii nu-și mai găsesc locul.

În această inflație barocă
Fiecare și-a creat universul lui...
În lumea mea privesc
De pe cerul meu exaltant

LUPTA CU UMBRA

I

sunt mai singur decât o stea
lumina s-a ondulat pe timp
cum pasărea ce nu-și mai regăsește
zborul
tu ai plecat
lacrima smochinului
mi-a sărutat călcâiul
drumul nu se mai vede
sunt jertfă pentru altarul de tristeți
tu m-ai băut cum ai băut pelinul

pentru spălarea de păcat
dăruiește-mi crucea ta cioplită din sânge
aliluia aliluia

II

așa ai strigat
vocea ta s-a rănit de ecoul
pe care apa îl lasă
lovindu-se de malul suferinței

sau când mugește în miezul muntelui
când se învâlburează-n furtună
cu pescărușii
așa ai strigat
marinar aflat în naufragiu
strivit de spuma uriașă a unui val

mă bântuie singurătatea supremă
a ta Doamne
când bâjbâi după un petec de lumină

III

cum într-o ceremonie a frigului
chipul tău crin palid pe un eșafod
parcă nu te-aș fi văzut niciodată
depărtare care te prelungești
în lacrima oglinzii
unde materia nu mai există
doar îngerul în strălucitoare odăjdii
la marginea drumului veghind
eu te urmez atunci până te-ntuneci

IV

drum al zădărniceii
îl urc și-l cobor sisif ciopliind la cuvinte
eu răzuiesc lumina icoanei
tu nu mai vii cărând în spate un munte
oglanda calvarului iubirea spălată cu sânge
apoi tăceri învelind manuscrisele vieții
de la marea cea moartă
plictiseala nopții
ori cămașa otrăvită uitată-n cetatea de sare
doar turme
păstori cu cimpoaie de apă
corturi ademenind femei
drumul al zădărniceii
deșertăciunea că sunt fericit
ne vom pierde în moarte
plânge dimineața cu fluturi
pentru ce am trăit
pentru ce am jucat pe cartea iluziei
sau la ruleta vântului
unde-i speranța că vom fi lumina de lângă tronul tău
tu ești ascuns
hărțile cerului născociri și magie
fecioara plângând
îndoieli mă cuprind la intrarea-n cetate
păpușari
popor în desfrâu

V

părăsire de trup ori ziduri lenevind în calul troian
am inventat zei pe care am întins piele
să fugim din spațiul acesta
corpuri gânditoare pe umbra ultimului țarm

și ne iartă greșalele noastre
patinăm pe amintiri cu suferință cu tot
ne strigă un munte dealul visează
iar câmpul parcă devine apă neagră

foșnet lupta cu ceva nevăzut
arborii plâng dospind evanghelii
pe drumul damascului înflorind orbindu-ne
cineva parcă șoptește apoi strigă nu troia
mai bine babilon ierusalim piramidele
cu idoli cu faraon cu tot

VI

casa nelocuitului orion licărind
din depărtarea ce ni s-a dat cu zvon de lumină
gânditoare întoarsă în sine
mai sunt domenii regate de cucerit
valea plângerii magică înșelăciune
ori frumusețea împodobind fecioarele perse
la țarmul unde corăbierii încă ne mai ne-așteaptă

vâslim argonauți rătăcind pe îselătoarele ape
vai zei trădători tot mai singuri noi suntem
la vămile vieții au înflorit măslini
pe cetăți și morminte
nu mai știm câte războaie am pierdut
drumurile s-au retras în scripturi și în zodii
năluci împovărând
crucea sudului care s-a ridicat la cer

VII

măgulim cuvintele ne umilim la asfințit
ne mirăm cum cresc din ele
văzutele și nevăzutele împodobind pământul
și apele în adâncurile lor
le privim nu le cunoaștem rostul
trupul cade în moarte ce cântec
sirenele murmură valuri
se înserează într-un concert de beethoven
sau bach
uriașa orgă dirijorul absent
lumina se țese orbindu-ne
s-a coborât duhul
călători bune vestiri minunați-vă
vom semăna poeme vor crește binecuvântări
ierburi grase pline de lapte pentru a fi păscute
de cei flămânzi îndurerați și singuri amin

VIII

hipnoze maci adormiți pe vasta câmpie
s-a înoptat în păsări doar zborul a mai rămas
ne învește umbra unui nor violet
matadorii majestuos pătrund în arene
iubito să începă fiasta
să alergăm spre nordul cuvintelor
ori către sudul suferinței
ne naștem din umbră și murim într-un cântec
ce vale neagră
până la cea mai apropiată casă a trupului
îngerii modelează harfe
violoncele pentru magicianul dirijor

IX

râurile adorm în oglizi
capcane pentru nisipul învelind copita cămilei
pribeag sunt și foarte singur arsura clipei sporește
parcă un orologiu îmi numără viața
timpul molcom se macină
într-o plictiseală de zeu

ne cernem împreună cu el dincolo de apele negre

*drum al
zădărniceii*

*îl urc și-l
cobor sisif
ciopliind la
cuvinte*

*eu răzuiesc
lumina
icoanei*

*tu nu mai vii
cărând în
spate un
munte*

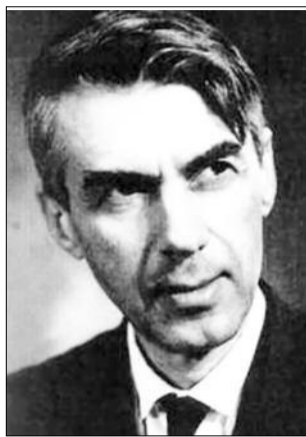
*oglanda
calvarului
iubirea
spălată cu
sânge*

*apoi tăceri
învelind
manuscrisele
vieții*

*de la marea
cea moartă*

Pavel ZALȚMAN (1912 – 1985)

În traducerea lui LEO BUTNARU

S-a născut la Chișinău. La vârsta de 13 ani, împreună cu familia, se stabilește la Leningrad, unde, peste patru ani, avea să-l cunoască pe Pavel Filonov, legenda vie a avangardei picturii ruse, al cărui ucenic devine. Participă la lecturile OBERIU (Asociația Artei Reale). Angajat la studioul „Lenfilm”. În timpul războiului, se evacuează la Alma-Ata, unde rămâne în continuare, lucrând la „Kazahfilm”. Predă istoria artelor.

Despre preocupările sale literare incipiente amintește P. Filonov în jurnal: „Zalțman ne-a adus lucrarea lui literară «Țâncii»... Are un acut

simț de observație și o gigantică inițiativă, cvasi-copilărească, deocamdată crudă, «primul strat»”.

A scris două romane, comedia „Ordinamenti”, nuvele, multe poeme. Elementele transraționale (zaum’) din creația sa indică sigur spre școala pe care Zalțman a făcut-o la futurismul rus. Adică, este autorul care a urmat „linia generală” de dezvoltare a artelor în prima jumătate a secolului XX: experimentul, absurdul, metaforismul grotescului.

PLOAIE I, NOAPTE

Ploaia învăluie. Inundată piatra pavajului. Noi suntem închiși în borcănașele străzilor sumbre

Și în gălbejeala cerului ca poalele suflecate Se reflectă încruntarea cotețelor.

Urmărim cu aviditate trecătorii, Însă dâșșii se ascund de noi, îngheboșindu-se.

Ne lipim de pereții coșcoviți, Noaptea e stoarsă și noi suntem în sucul ei.

Varul strivit de umezeală, Nemișcații pereți scorogiți. Stâlpii ce ne ademeniseră cu-ntunecimea Abia de sâsâie, ca spuma nămolosă Și dintr-o dată ca o vidă linie lucitoare După colț, precum se-ntâmplă totdeauna, Contopindu-se-n lanț de stropi bolborositori, Șuvițele-și răsfiră apa glacială.

Însă, deocamdată, prin ploaie, Pe orizontul zorilor târători Un bisturiu suriu se repezi de pe-acoperișuri

Spre noptaticul veșmânt, boțit și adormit, Desprinzându-l cu tot cu piele. Deschise ochii și cu perdelele înăspri Urbea spălată de revărsatul dimineții, După care Într-o ceașcă de forma bășicii crăpate Zorii arseră și se spulberară.

(1929)

De la loviturile cerului li se clatină tinicheaua, Stropii, ca-n găleți, sunt răzlețiți și duri, De pe acoperiș, după guler, ei își lansează Sunătoarele gesturi plescăitoare.

(1929)

* * *

I

Prin întuneric mai clipi bușteanul putred, Se potoli un zvon sonor, se destrămă și spuma,

Bulbuci de ploaie explodau primele trepte de praguri

Și ziduri în ea se afundau treptat. După oglindă scârțâia țânțarul. Dând în clocot,

Samovarul sâsâia, imitând ploaia. Ni se părea

Că seara cu năvălitorul ei tumult Se risipește undeva, precum o dună.

Și nu a fost să adorm îndată, ci De cum mă prăvălii peste umflata pernă,

În minte îmi veni o întâmplătoare temă Și prinsei a privi și-a asculta uimit.

Ea se unduia și se lipea de masă, Veioza se răspândea ca undele de lună,

În sticla geamului era topită smoală Și vântul care apăsa îndârjit.

Speriindu-ne, smoala se prelingea De pe tavan, și parcă întunecimea

O zgâria precum funinginea presată, Sudându-se asemeni metalului la frig

Și sfredelind prin noapte mici fisuri Se insinuă prin gardurile înalte.

Ea venise spre a scoate din rădăcină Grădina și de-a săpa gropi neechivoce

Și înstăpânind tremurul glacial, Lărgi mult spațiul dintre minute –

Într-un mod atât de iminent Se proiecta-nceputul unei acțiuni.

II

Când, venind la masă, mă așezai și prinsei A rupe din biscuiți sau din pesmeți – am priceput

Că-s obosit, și chiar răpus, Iar uleiul mirosea a tablă și râncezeală.

Și stând până-la sfârșit și ridicându-mă, Mă repezii spre scări și abia de-am ajuns

Sus, – tras-am perdelele în părți; Atunci ne-am și venit în fire, ne așezarăm.

III

Ploaia era singură. Ne povesti intim Că ea ar fi un mare câine sur.

Îmi ștergeam fața, îmi frecam ochii ca și închiși,

Jenându-mă de-a mă-ncrunta și-a plânge. Scânduri jeluite, palid gaz lampant,

Clătinata-i flacăra involburată, Din nou – geamul și broboada somnoroasă,

Boțită și mirosind a potaie. Și zvonul gras al tristelor șuvițe ca de in,

În păpurișul râului, în fereastra cu părul simplu.

Totul coincide exact,

În ziua convenită.

Decizie apriori, ce e

Ca umbra, nedespărțită.

Ești drămuț, împărțit,

trecut

Din listă în listă –

Tu ești, tu trebuie,

Libertate nu există.

PLOAIE III

Ultimul vânt se rupse de pe catarge Peste năbușitoarele acoperișuri, mototolind Ziare, cu ferfenițele lor ghemotoace Îndopând gurile ușilor, ferestrelor.

Stropi mari atârnă de grilajul curților, Casele sunt luminoase și plate, Îmbrăcate de gală-n cheresteaua reparațiilor, În cârpeli de parchet cu luciu plumburiu.

Străzile-s pictate de rugină acidă, Pereții li-s rourați, precum sudurile țevilor, Albia le e săpată de ploaie și ele atârnă Pe grinzile ceții, plutitoare ca peștii.

traduceri

Și frăgezimea sfărâmicioasă-a mâinilor – noi Mâncam fragi și lacului cozile-i despleteam.

(1929)

ODESSA

Seara socoti – peste un ceas e noapte. Adevărat. Chiar veni.

Lumina ce se prelingea se stinse. Somnul nu zăbovi.

Sforăit și vânt și trosnete de stâlpi, Perindare de val după val.

Tinicheaua sfichiuia lătratul, Zvonul bătea în mal.

Urlând, valurile duc spre stepă A fumului lână albă.

Pietrele duruie – crabii în lighean, Negri în apă.

Rupte-s ale midiilor margini tăioase, Pivniță – butoaie – pline, deșarte.

În piață latră dulăii, Bate orologiul. Noapte.

(1929)

* * *

Totul coincide exact, În ziua convenită.

Decizie apriori, ce e Ca umbra, nedespărțită.

Ești drămuț, împărțit, trecut Din listă în listă –

Tu ești, tu trebuie, Libertate nu există.

(1930)

RUGĂCIUNEA COCOȘULUI

Saki lioki liok liok Nu-mi crea tu mie moarte. Duhnirea izvodirea-n adâncime N-o acoperi cu apă. Mă voi îneca Gheață făcându-mă. Nici tu cană. Nici fărâmituri.

Copacul. Șurubul. Cocoșelul pentru trenă.

Ce fel de coadă? – Nu e la temă. Așadar de ce

M-ați pescuit din ceruri Dacă pentru mine – iată –

Nu ajunge ceva pâinică? Volnicește-mă scumpă mătușă

Și revărsător de lacrimi Mă voi tot ruga

Pentru tine și-ntregul tău neam – Nu e prea mare deranjul.

(1933)

PSALMUL XII

Când, la 1663, eu fusesem numit pe post de Daniel Defoe,

Noi te respectam cu toții. Când îndeplineam obligațiunile lui

Voltaire, ne gândirăm că tu nu ai fi. Făcând-o de mântuială pe Blok,

Te-am pierdut: nu mai văd, unde ești? Iar acum, aflându-mă într-un nou post de

răspundere, O spun direct – du-te, du-te-n...

(1948)